

62. MOJE DVOJČE A MOJE MAMINKA

Moje dvojče odešlo, maminka šla též,
a já zůstala sama, když padala noc a déšť.
Jedna byla sestra, druhá byla máma,
a já byla maličká, úplně sama.
Haiffe odešla první, maminka ztratila síly,
já dál jsem bojovala o svou první chvíli.
Tři jsme měly být, tři duše pod nebem,
jedna máma, dvě dcery s jediným osudem.
Místo tří náručí zůstal kolem mě svět,
místo jejich hlasů jen nemocniční let.
Chtěla bych vás obejmout, chtěla s vámi být,
chtěla bych vám říct, že jsem chtěla spolu žít.
Čas však neumí couvat, smrt neumí jít zpět,
a člověk musí pokračovat, i když bolí svět.
Tak jsem si vás vzala do všech svých dní,
do každého rána, co se ve mně rozední.
Ty, Haiffe, v mé krvi, ty, mámo, v srdci mém,
obě jste pořád součástí toho, kým dnes jsem.
A kdyby se mě ptali, kde jsem vzala sílu žít,
řeknu: „Od vás obou — a proto nechci přestat být.“

64. LISTOPADOVÉ NAROZENINY

Listopadový vítr hladil střechy domů,
maminky duše letěla tiše do Libanonu.
Padaly listy, jeden vedle druhého,
a ona odlétala do nebe daleko od toho všeho.
V ten den měl život dvě rozdílné tváře,
jedna se narodila, druhá mizela v do svatozáře.
Já přišla na svět, tak malá a živá,
zatímco její duše už do nebe mířila.
Měsíc listopad si ten den zapamatoval,
dva životy spojil a jeden navždy schoval.
Měly jsme narozeniny ve stejný den,
pro mě začínal život, pro ni končil sen.
Já poprvé dýchla, ona naposledy,
dvě duše se protkly ale nepotkaly.
Možná její duše letěla mezi listy,
a každý z nich nesl její dotek čistý.
Padaly pomalu na studenou zem,
zatímco já začínala svůj vlastní sen.
Ona odcházela, já zůstávala zde,
dvě stejné vteřiny a osud nás rozdělil hned.
Já dostala život, ona dostala klid,
a přesto její lásku budu navždy v sobě mít.
Každý můj listopad bude trochu její,
protože v mém narození její poslední chvíle znějí.
Až jednou list spadne tiše k zemi,
budu vědět, že zachránila jsi mě, mami.
Narodila jsem se v den, kdy ona odešla,
a přesto mi svou lásku navždycky zanechala.
Stejný den, stejný měsíc, dva rozdílné osudy —
já začala žít, zatímco ona odešla mezi hvězdy.

68. KDO MĚ BUDE MILOVAT?

Kdo mě bude milovat, když máma už tu není?
Kdo mi dá náruč, kdo mi zahojí snění?
Kdo mě vezme za ruku a ukáže mi svět,
kdo mi řekne: „Neboj se, nemusíš se bát hned“?
Takové otázky nemohla jsem znát,
nemohla jsem mluvit, nemohla jsem se ptát.
Přesto někde uvnitř musely ve mně být,
protože každé dítě chce někam patřit, žít.
A potom přišli lidé, co dali mi svůj čas,
jejich ruce zahřály můj malý svět v nás.
Nezměnili minulost, nevrátili mámu,
ale dali mi domov, bezpečí a náruč k tomu.
Tehdy jsem pochopila, co rodina může být,
není to jenom krev, ale také spolu žít.
Je to ten, kdo zůstane, když přijde těžký den,
kdo řekne: „Jsi naše,“ a obejmě tě jen.
Kdo mě bude milovat? Dnes už znám ten hlas:
ten, kdo mě přijme a bude stát při mně zas.
Protože domov nemusí být jen rodný dům,
někdy je lepší věřit vlastním představám a snům.

90. ČESKY JSEM JEŠTĚ NEUMĚLA

Česky jsem neuměla, doma zněla jiná řeč,
a ve škole jsem často nevěděla, co mám říct přes.
Děti si povídaly, já poslouchala dál,
každý jejich rozhovor mi jako cizí svět připadal.
Slova létala kolem mě jako ptáci,
já chytala jen některá, zbytek mizel v práci.
Když přišla otázka, sklopila jsem zrak,
protože odpovědět česky nebylo jen tak.
Chtěla jsem mluvit, ale slova nepřicházela,
a tak jsem raději mlčela.
Ve třídě jsem seděla, tiše jako stín,
a v hlavě měla svůj vlastní svět a v něm svůj splín.
Někdy jsem nerozuměla ani jednoduchým větám,
a připadala si vzdálená všem ostatním dětem.
Nebyla jsem hloupá, jen jsem neznala řeč,
která byla pro ostatní samozřejmá jako obyčejná věc.
Tak jsem se učila poslouchat, dívat se a znát,
a pomalu si hledala způsob, jak se vyjádřit a stát.
Čeština ke mně přicházela krok za krokem,
slovo po slovu, rokem za rokem.
Ještě jsem neměla svůj český hlas,
ale někde uvnitř čekal na svůj čas.